

36

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 7 lutego 1969 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa ruchu przy przewozie materiałów wybuchowych na drogach publicznych.

Na podstawie art. 14 pkt 2 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o bezpieczeństwie i porządku ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 53, poz. 295) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 17 maja 1965 r. w sprawie bezpieczeństwa ruchu przy przewozie materiałów wybuchowych na drogach publicznych (Dz. U. z 1965 r. Nr 22, poz. 139 i Nr 54, poz. 337 oraz z 1967 r. Nr 21, poz. 95) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ruch pojazdów przewożących materiały wybuchowe na drogach publicznych powinien odbywać się z zachowaniem przepisów rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lipca 1968 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 27, poz. 183), zwanego w dalszym ciągu „rozporządzeniem w sprawie ruchu na drogach publicznych”, oraz przepisów niniejszego rozporządzenia.”;

2) w § 11 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kierowca pojazdu samochodowego, przewożącego materiały wybuchowe, powinien posiadać prawo jazdy kategorii D lub E.”;

3) w § 12 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Pojazdy samochodowe i przyczepy, użyte do przewozu materiałów wybuchowych, powinny być zaopatrzone w świadectwo dopuszczenia do przewozu materiałów niebezpiecznych, określone w § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 7 grudnia 1965 r. w sprawie bezpieczeństwa ruchu przy przewozie materiałów niebezpiecznych na drogach publicznych (Dz. U. Nr 54, poz. 337).”;

4) w § 13 ust. 1 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) trójkąt do ustawiania na drodze przewidziany w § 172 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia w sprawie ruchu na drogach publicznych.”;

5) w § 33 ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) ustawienie na drodze w odległości 30—50 m za pojazdem trójkąta wymienionego w § 13 ust. 1 pkt 7.”;

6) w § 36:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1, z tym że w pkt 3 wyrazy „kategorii II” zastępuje się wyrazami „kategorii C”;

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Do wykonania prac naukowo-badawczych lub doświadczalnych nad materiałami wybuchowymi w placówkach naukowo-badawczych, posiadających do tego uprawnienia statutowe, można przewozić na warunkach określonych w ust. 1 pkt 1—3 i 5—8 materiały wybuchowe w ilości do 150 kg materiałów miotających lub do 50 kg materiałów kruszących o wrażliwości na uderzenie powyżej 0,5 kGm (według próby Kasta) lub 2 paczki spłoniek (2 × 500 sztuk) albo 1200 sztuk zapalników ostrych w oryginalnym opakowaniu fabrycznym.”;

7) w § 38 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do przewozu materiałów wybuchowych w ilości do 500 kg dopuszcza się do dnia 31 grudnia 1969 r. samochody o dopuszczalnym ciężarze całkowitym do 5,5 t, wyposażone w silnik z zapłonem iskrowym (napędzane paliwami benzynowymi), jeżeli odpowiadają warunkom określonym w § 12 ust. 1, pkt 2—9.”;

8) po § 38 dodaje się nowy § 39 w brzmieniu:

„§ 39. W okresie ustalonym w § 234 rozporządzenia w sprawie ruchu na drogach publicznych, w którym utrzymane są w mocy dawne przepisy dotyczące praw jazdy, kierowca pojazdu samochodowego, przewożącego materiały wybuchowe, może posiadać prawo jazdy kategorii I, a w razie przewożenia małych ilości materiałów wybuchowych na warunkach określonych w § 36 — prawo jazdy kategorii I lub II.”;

9) dotychczasowy § 39 oznacza się jako § 40.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*

Minister Spraw Wewnętrznych: *w z. F. Szlachcic*

37

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 28 stycznia 1969 r.

w sprawie udzielania zezwoleń na zakładanie i używanie urządzeń megafonowych w miejscach publicznych.

Na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o łączności (Dz. U. Nr 8, poz. 48) zarządza się, co następuje:

§ 1. Na zakładanie i używanie urządzeń megafonowych w miejscach publicznych wymagane jest zezwolenie.

§ 2. Za miejsca publiczne w rozumieniu rozporządzenia uważa się:

- 1) ulice i place,
- 2) drogi publiczne,
- 3) tereny zieleni użytku publicznego,
- 4) cmentarze.

§ 3. 1. Za zakładanie w miejscach publicznych uważa się instalowanie:

- 1) urządzeń megafonowych w taki sposób, że wzmocnione przez nie dźwięki mogą być słyszane przez osoby znajdujące się w miejscach określonych w § 2,
- 2) we wszelkiego rodzaju pojazdach, zdolnych do poruszania się po drogach publicznych, z wyjątkiem pojazdów Sił Zbrojnych — urządzeń megafonowych mogących przekazywać dźwięki na zewnątrz pojazdu.

2. Przez używanie rozumie się posługiwanie się urządzeniami megafonowymi zarówno zainstalowanymi, jak i przenośnymi.

§ 4. Warunkiem udzielenia zezwolenia jest:

- 1) niezakłócanie spokoju publicznego,
- 2) poprawny stan techniczny urządzeń megafonowych.

§ 5. Decyzja o udzieleniu zezwolenia powinna określać w szczególności:

- 1) cel używania urządzeń megafonowych,
- 2) miejsce założenia (używania),
- 3) czas (porę dnia) używania,
- 4) parametry techniczne urządzeń.

§ 6. 1. Organami powołanymi do wydawania i cofania zezwoleń na zakładanie i używanie urządzeń megafonowych oraz do wydawania nakazów demontażu urządzeń założonych bez zezwolenia lub urządzeń, co do których cofnięto zezwolenie, są terenowo właściwe dyrekcje okręgów poczty i telekomunikacji.

2. Zezwolenia mogą być wydawane na czas określony lub nieokreślony.

3. Od decyzji dyrekcji okręgu poczty i telekomunikacji, wydanej w zakresie określonym w ust. 1, służy odwołanie do Ministra Łączności.

§ 7. Dyrekcje okręgów poczty i telekomunikacji mają prawo kontroli przestrzegania warunków, na jakich zostało udzielone zezwolenie.

§ 8. Zezwolenie może być cofnięte, jeżeli:

- 1) zostały naruszone warunki określone w § 4 lub w decyzji o udzieleniu zezwolenia,
- 2) urządzeniem posłużono się do popełnienia przestępstwa lub wykroczenia.

§ 9. 1. Przepisów niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do używania urządzeń megafonowych w czasie zgromadzeń, odbywanych za zezwoleniem organów do spraw wewnętrznych prezydentów powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych.

2. Dyrekcje okręgów poczty i telekomunikacji na żądanie organów do spraw wewnętrznych wydają opinię w sprawach używania urządzeń megafonowych w czasie zgromadzeń określonych w ust. 1.

§ 10. Wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zezwolenia na zakładanie i używanie urządzeń megafonowych zachowują swoją ważność.

§ 11. Traci moc rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 9 października 1958 r. w sprawie zakładania i używania urządzeń megafonowych (Dz. U. Nr 62, poz. 309).

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Łączności: Z. Moskwa

38

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 14 stycznia 1969 r.

w sprawie kontroli stanu bezpieczeństwa pożarowego.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Kontrolę stanu bezpieczeństwa pożarowego przeprowadzają:

- 1) komendy straży pożarnych — we wszystkich obiektach podlegających kontroli,
- 2) ochotnicze straże pożarne — w nie uspołecznionych gospodarstwach rolnych, w innych obiektach budowlanych stanowiących własność indywidualną oraz w drobnych zakładach handlowych i usługowych,
- 3) zespoły kontroli przeciwpożarowej, powołane przez prezydium rad narodowych — w obiektach określonych w pkt 2, a położonych w miejscowościach nie objętych obszarem działania ochotniczych straży pożarnych,
- 4) inspektorzy ochrony przeciwpożarowej powołani w ministerstwach (urzędach centralnych) i w zjednoczeniach (jednostkach równorzędnych) — w zakładach podlegających tym jednostkom.

2. Niezależnie od kontroli, o której mowa w ust. 1, kontrolę stanu bezpieczeństwa pożarowego w zakładach pracy przeprowadzają wewnętrzne organy kontrolne, którymi są:

- 1) inspektorzy, kierownicy i referenci ochrony przeciwpożarowej zatrudnieni w zakładach pracy,
- 2) zawodowe, ochotnicze lub obowiązkowe straże pożarne zorganizowane w zakładach pracy,
- 3) komisje pożarowo-techniczne powołane w zakładach pracy.

§ 2. 1. Osobom delegowanym do przeprowadzania kontroli stanu bezpieczeństwa pożarowego przez komendy straży pożarnych odpowiednie upoważnienia wydaje właściwy komendant straży pożarnych.

2. Członkom ochotniczych straży pożarnych oraz zespołów kontroli przeciwpożarowej upoważnienia do kontroli obiektów określonych w § 1 ust. 1 pkt 2 i 3 wydaje na wniosek naczelnika gromadzkiego przewodniczący gromadzkiej rady narodowej lub sekretarz gromadzki, a w osiedlach i miastach — przewodniczący lub sekretarz prezydium miejskiej rady narodowej albo rady narodowej osiedla.

3. Inspektorom ochrony przeciwpożarowej, o których mowa w § 1 ust. 1 pkt 4, odpowiednie upoważnienia wydaje kierownik właściwej jednostki organizacyjnej.

4. Osoby upoważnione do przeprowadzania kontroli mają prawo: